కథా నిలయం
6261
శ్రీకాకుళం

నా కర్మ మిట్లా కాలింది

నన్ను శిక్షిస్తారుట. పూర్వజన్మంలో నేనేం పాపం చేశానో యేమోగాని, దైవం నన్ను కనికరంలేని యినప మరలో పెట్టి నొక్కి రక్తం పీల్చేశాడు; వెమికలు కటకట మని ముక్కలకింద నలగకొట్టాడు. నాకు జీవితంమీద యేమీ కోర్కెలేదు. నా వెంకట్రావు మళ్ళీ యెన్నటికన్నా వస్తాడేమో, అతనికింక లోకంలో యెవరూ ఉండరే, అని ప్రాణాలు బిగబట్టుకుని బతికివున్నానుకాని – లేకపోతే నాకీ లోకంలో పనేముంది? ఈయిరవై యేళ్ళలోనే, నానూరేళ్ళ బతుకూ గడిచిపోయింది. నేను చేసిన యీ అక్రమానికి, నా గర్భంలోని శిశువు ప్రాణం తీసినందుకు నన్నుకూడా వురితియ్యనీండి. కనికరించి నన్ను వొదలనీకండి. మళ్ళీ ఆయింటిమొహం నేను చూడలేను. నన్నెక్కడికన్నా ద్వీపాంతర వాసానికి పంపమనండి. ఇంక నేనీబతుకు బతకలేను. వినండి మరి—

వెంకట్రావుకీ నాకూ వున్న ప్రేమానుబంధానికి ఆరంభంలేదు. పూర్వజన్మాలనించి తెచ్చుకున్నాము మా స్నేహాన్ని. యెన్నిజన్మాల కిందటో జరిగిన చరిత్రనే మళ్ళీ అనుభవించాము. మా చిన్నతనపు ఆటల్లో, పాటల్లో, పోట్లాటల్లో. జ్ఞాపకమొస్తోంది—ఒకనాటి సాయంకాలం నేనూ, అతనూ పొలానికివెళ్ళి వరికంకులూ, పిల్లిపెసర కాయలూ కోసుకుతింటూ పొద్దు మరిచాము. మోకాలు

లోతు పంటకాలవలో బట్టలు పైకెత్తుకొని సంధ్యకిరణాల్లో మెరిసే నీటిలో నడిచివొస్తోవుంటే యెదురుగా తాటితోపులో సూర్యుడు కుంకాడు. తుమ్మల్లో మేము చేరుకునేటప్పటికి చీకటయింది. ఆ చెట్లకొమ్మల్లో దయ్యాలు వూగుతూన్నట్లు కనబడేవి నాకు....

"వెంకట్రావ్, భయమేస్తోంది, నాకు."

"నేనున్నానుగా, నీకేంభయం?"

నాచేతిచుట్టూ అతనివేళ్ళు వొణుకుతున్నాయి. కాని "నేనున్నానుగా" అని అంటోనేవున్నాడాధీరుడు. ఒకసారి అత్త నన్ను కొడుతూవుంటే యెక్కణ్ణించో వచ్చి ఆమెని తోసివేశాడు.

"నీకెట్లా తెలిసింది?" అంటే—

"నీకంఠం యెంత మెల్లిగా యేడ్చినా, నాకు కలలో కూడా వినబడుతుంది చెల్లీ!" అన్నాడు.

నేను పెద్దదాన్నైనతరవాత మా యిద్దరిమధ్యా పెద్ద సిగ్గొకటి యేర్పడ్డది. వెంకట్రావు శలవులకి యింటికి వొచ్చినప్పుడల్లా, వికసిస్తున్న అతని కళ్ళనీ మొహాన్నీ ఒకయేడూ, లావవుతున్న మెడనీ చేతుల్నీ వొకయేడూ, నల్లబడుతున్న పెదిమల్ని వొకయేడూ, చూసి వొళ్ళు ఝల్లుమనేది. నావాడు, నా వెంకట్రావు, అని గర్వం కలిగేది.

కిష్టయ్య మొదటమావూళ్ళో కనపడ్డది నాకు పదిహేనేళ్ళప్పుడు గావును. అతన్ని చూడగానే అందరూ ఇంత అందమైనవాడు, గొప్పవాడు ఎవరా అని ఆశ్చర్యపడ్డారు. అతని వల్లెవాటు వుత్తరీయం, మెరిసే స్లిప్పరూ, కోర

మీసం, పెద్ద క్రాపుజుట్టూ, అన్నీ అందరి కళ్ళనీ ఆకర్షించాయి. అతను అటువొస్తే స్త్రీలు కిటికీలదగ్గిరా, తలుపుల వెనకా చేరేవారు. చివరికి అమ్మకికూడా అతను గొప్ప డాక్టరని తరవాత తెలిసింది. నా చెల్లెలు సీత విషజ్వరం కుదిర్చినప్పణ్ణించి, అతను తరచూ మాయింటికి వొస్తోవుండేవాడు. అతన్ని చూస్తే నాకేదో భయంగా వుండేది. కాని అప్రయత్నంగా నాకాళ్లు అతనిదగ్గిరికి తీసుకుపొయ్యేవి. కళ్ళు తిప్పుకోలేను. మొదటిరోజున నన్ను అతను యెగాదిగా చూస్తోవుంటే నా శరీరాన్ని వస్త్రహీనంచేసి చూస్తున్నట్లనిపించింది.

ఒకరోజు సాయంత్రం కిష్టయ్య మాయింటికి వొచ్చాడు. నాన్న వూళ్ళోలేరు. అమ్మ వంటచేస్తోంది. ఎవరో చూడాలని చీకట్లో గుమ్మందగ్గిరికి వెళ్ళాను. అతను లోపలికి వచ్చి, నా బుజంమీద చెయ్యేసి "ఎవరూ లేరా?" అన్నాడు. దూరంగా జరిగి లేరన్నాను. "ఇట్లారా నువ్వు" అని నావొంక సూటిగా చూశాడు. నాకళ్ళని తిప్పుకోలేక, అతనివేపే జరిగాను. నా చెంపమీద చెయ్యేశాడు. నా కాళ్ళూ, వొళ్లూ, వొణుకుతున్న సంగతి అతనికి తెలిసినట్లుంది. బలువుగా చెయ్యేసి "రేపురాత్రి యెనిమిదింటికి చెరువు దక్షిణపుగట్టున గంగరావిచెట్టుక్రిందికి రా. వొస్తావా?"

నాకు మాట్లాడ్డానికి నాలిక రాలేదు.

"నాకు తెలుసు వస్తావు" అని వెళ్ళిపోయినాడు. అతను వెళ్ళింతరవాత "యెవరనుకున్నాడు! నాకు తెలీదూ యెందుకు రమ్మన్నాడో! పోకిరీవెధవ! యెంతధైర్యం!"

అని చాలా రోషపడ్డాను. అమ్మతో చెపుదామనుకున్నాను. కాని చెప్పినట్లు జ్ఞాపకంలేదు........

తరవాత మూడునాలుగు నెలలు అతన్నితప్పించుకు తిరిగాను. శ్రావణపౌర్ణమి సాయంత్రం అందరం గుళ్ళోకి వెళ్ళాము. వెంకట్రావుకూడా వొచ్చాడు. మా యిద్దరికీ పెళ్ళిసంగతి తలపెడుతున్నారు ఆరోజుల్లో. చీకటి పడ్డది. వెనకనించి వెన్నెలా, ముందునించి గుడ్డిదీపాల వెలుతురూ మామీద పడుతోవుంటే ధ్వజస్తంభం చుట్టూ కూచుని కులాసాగా మాట్లాడుకుంటున్నాము. సీత వొచ్చి, నా చెవులో "అక్కయ్యా గుడివెనకాల మెవరో రుపివున్నాడు పోయిచూడు" అంది. వెంకట్రావునికూడా తీసుకువెళ్ళాలనిపించింది. కాని పాడుసిగ్గు కొంపముంచింది. గుడివెనకాల పచ్చగన్నేరు మొక్కలచాటున కిష్టయ్య నుంచుని వున్నాడు. వెనకాలకి పోవాలంటే కాళ్ళు కదలవు. "నన్ను తప్పించుకొంటావా?" అన్నాడు. నాదగ్గిరికి నడిచివొచ్చి, దగ్గిరికి లాక్కుని, తిప్పివున్న నా మొహాన్ని చేత్తో తనవేపు తిప్పుకొని, చెంపమీద మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. నాకు కస్తూరివాసనేసింది అతని పెదిమలమీదనించి.

"చిన్నతల్లివికదూ! చెప్పినట్లువిని రేపురా. ఇక్కడే వుంటా. రేపెవ్వరూ వుండరు. సాయంత్రం వస్తావుకదూ"

నేను మాట్లాడలేదు.

"యెంత బావుంటుందనుకున్నావు! నీకే తెలుస్తుంది. తప్పకుండారా. వస్తావుకదూ!"

మళ్ళీ కళ్ళెర్రజేసి,

"రాకపోతివా, నీగతి చూసుకో" అని వెళ్ళిపోయి నాడు.

కిష్టయ్యదగ్గిరికి వెళ్లాలని నాకేమాత్రమూ లేదు. కాని భయపెట్టినప్పటి అతని కళ్ళచూపే జ్ఞాపకంవచ్చింది. వెళ్ళకపోతే యీసా రేంచేస్తాడో! ఆలోచించి వెంకట్రావుకి ఆ సంగతి కబురుపంపాను. తరవాత ఏంజరిగిందో నాకు అప్పుడు తెలీలేదు. అంతా ముంచుకొచ్చింతరవాత, నా ప్రారబ్ధం బద్దలయింతరవాత తెలిసింది. మర్నాడు సాయంత్రం గుడివెనకాల కిష్టయ్యని తన్నటానికి సిద్ధమైనాట్ట వెంకట్రావు. కిష్టయ్య నవ్వి.

"నేనా ఆ అమ్మాయిని రమ్మన్నది? ఆమె నన్ను బలవంతంచేస్తే! పైగా మీతో చెప్పిందా యిట్లా? ఎంతకన్నా సమర్ధురాలు" అన్నాట్ట. అప్పుడే ఆసంగతి నాకు తెలిస్తే! చెప్పావుకాదుకదూ! వెంకట్రావ్! నామీద నీకా కాస్త నమ్మకం లేకపోయింది కదూ? ఆడదంటే అంతలోకువ. యెంత విపత్సముద్రంలో పడ్డాం? దాని మధ్యపడి వొడ్డు చేరలేక, తన్నుకుని, నలిగి యిట్లా అయినాము. మొదట వెంకట్రావు అతని అబద్ధాలు నమ్మలేదు. కాని ఆ జిత్తుల మారివాడు యేంచెప్పాడో యేమిటో!

మర్నాడు నేను గదిలో వొంటరిగా కూర్చుని వుండగా కిష్టయ్య లోపలికి వచ్చాడు. నేను తెల్లబోయి లేచి నుంచున్నాను. నాతో బాగా చనువుగలవాడిమల్లే చుట్టూ చేతులేసి, దగ్గిరికి అదుముకొని, నాకళ్ళలోకి నిదానంగా చూస్తో, నెమ్మదిగా, ధైర్యంగా, ధృఢంగా, "నన్ను

ముద్దుపెట్టుకో అన్నాడు" మళ్ళీ కస్తూరివాసనేసి నాతల తిరిగింది. ముద్దువలె, పాటవలె, నా చెవిని తాకాయి ఆ మాటలురెండూ. నా స్వాధీనంతప్పి తిరగబడి, అతని మొహంవంచి, నోటిమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాయి నా పెదిమలు. నన్ను వెనక్కివంచి మెడమీదా, కిందా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు అతను. తిరిగిపొయ్యే నాతలని అతని భుజంమీద ఆనించి, కొట్టుకునే హృదయోద్రేకాన్ని ఆపటానికి అతన్ని ఆనుకుని కళ్ళు మూసుకున్నాను.....నాన్నా, వెంకట్రావు గదిలోకి వొచ్చారు. ఎన్నడూ నీమొహం అంత భయంకరంగా కనబడలేదు—ఆ మధ్యాన్నంలాగు, చివర రాత్రికూడా, వెంకట్రావ్! నావంక నిదానంగా చూసి, మూలిగి నాన్న తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయినారు. నేనూ, వెంకట్రావే మిగిలాము ఆ గదిలో, ఆనిమిషాన. ఆనిమిషాన కూడా నా హృదయమంతా అతనిదే. ఆ కిష్టయ్య వెళ్ళగానే వాణ్ణి చంపెయ్యాలనిపించింది. వెంకట్రావ్, నామీద అంత ప్రేమ ఉన్నవాడివి వాడిగొంతుక పిసక్క యెందుకు వదిలావు? బలహీనురాలనై, కళ్ళుమూసుకు గోతిలోపడితే నన్ను వదిలేస్తావా? ఆడదాన్ని వొంటరిగా నిస్సహాయంగా విడిచిపెడతావా? యింతేనా నువ్వు చదువుకుని సంపాదించిన తెలివల్లా? ఆరోజునకూడా నాజీవనమంతా, హృదయమంతా వెంకట్రావుదే. కాని యెట్లా అతన్ని నమ్మించడం? అతని పాదాలమీద పడి "నువ్వు చూసిందంతా మాయ, వాడు మాంత్రికుడు. నువ్వేమీ చూడలేదు. అంతా అబద్ధం" అని అతను నమ్మి, జాలిపడేట్టు యేడవాలనిపిం

చింది. కాని నా పాదాలకి సిగ్గూ, అభిమానం బందాలు పడ్డాయి. నాగతి, నేను చేసుకున్న పాపం! వెంకట్రావు వెళ్ళగానే వొళ్ళంతా రక్కుకున్నాను, కొరుక్కున్నాను, జుట్టు పీక్కున్నాను. వెంకట్రావుకి వుత్తరం రాయాలని పదిసార్లు కూచున్నాను రాత్రంతా మేలుకుని. కాని వాణ్ణి ఎందుకు ముద్దుపెట్టుకున్నానో యెట్లా చెప్పటం? ఎవరికర్థమవుతుంది? నాకుమాత్రం ఏం అర్థమవుతుంది! తరవాత ఎప్పుడో ఎవరో అన్నారు ఆ కిష్టయ్యకి ఏవో మంత్రాలు హిప్నాటిజం అట అవేవో చేతనవునని.

నన్ను కిష్టయ్యకిచ్చి పెళ్ళిచేస్తారని మర్నాడు తెలిసింది. పెళ్ళిదాకా ఆ రోజులన్నీ కొయ్యనై పడివున్నాను. వెంకట్రావుని కలుసుకుని మట్లాడదామంటే, అతను వూరువిడిచి వెళ్ళిపోయినాడు. నాన్న, వెంకట్రావు కలిసి నన్ను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే అతన్ని తంతామనీ వూళ్ళో నిలవడానికి వీల్లేకండా చేస్తామనీ పెళ్ళి చేసుకుంటే నాలుగువేలిస్తామనీ, చెప్పి వాణ్ణి వొప్పించారట. నాకు తరవాత తెలిసింది.

కిష్టయ్యతో కాపరం చాలా మధురంగా వుంది. నన్ను మంత్రించినట్టు వలలో వేసుకుని, బానిసన్ని చేసుకున్నాడు. ఆడదాన్ని మోహింపచేసి, లాలించి, తృప్తిపరచటం అతనికే తెలుసు. పుట్టినప్పటినుంచి ఆ శాస్త్రంతప్ప యింకేమీ చదివి అభ్యాసం చెయ్యనట్టుంది. మెరిసే అతని కళ్ళవేపు చూస్తో, అతని చేతుల్లో రొమ్ముకి ఆనుకుని పడుకుంటే, యింకా యేమీ జ్ఞాపకముండదు. పైన గది తగలబడుతున్నా, కింద తేళ్ళు కుడుతున్నా కదిలేశక్తి పోతుంది.

రోజు రోజూ అతనిమీద మోహా మెక్కువయింది. అతన్ని ఒక్క నిమిషం వదల్లేను. అతనే దైవం, అతనే లోకం. ఆడవాళ్ళందరూ, నన్నుచూచి యీర్ష్య పడుతున్నారు. కిష్టయ్య భార్యనని. కాని ఆరోజుల్లోకూడా నా కళ్ళముందు నించి అతను ఒక్కనిమిషం అవతలికి వెళ్ళగానే అతను మళ్ళీ రావాలనే ఆత్రుత నాకుండేదికాదు. వెర్రితీపి తింటే చేదు తోచినట్లు వెగటుపుట్టేది. అతన్ని మళ్ళీ చూడకుండా కొంతకాలం. యేవూరన్నా వెళ్ళిపోయివస్తే బావుండు నని పించేది. అతని బూడ్సులచప్పుడు వినగానే భయంతో గుండెలు గబగబలాడేవి. కాని అతను దగ్గిరికి రాగానే, మీద చెయ్యి వెయ్యగానే, యింకవేరేలోకమూ, ధ్యాసా, లేవు. అతనివంక చూడడం, దగ్గిరికి లాక్కోడం, ఒళ్లు మరచి అనుభవించడం అంతేపని.

నెలరోజులకి నాకో చిన్న గడ్డ లేచింది. కిష్టయ్యతో చెపితే, అదేపోతుందని, ఒక చిన్న పట్టీ యిచ్చాడు. కాని అది విన్నప్పుడు అతని మొహంలో మార్పుచూసి నాకు అప్పుడప్పుడు ఆశ్చర్యం వేసింది.

నాలుగు నెలల్లో నా వొంటిమీద నల్లనిమచ్చలు బైలుదేరాయి. చూసుకుంటే అసహ్యమూ, భయమూ వేసింది. ఆయనతో చెపితే యేమీ మాట్లాడలేదు. తరవాత ఆయన వొంటిమీదకూడా అంతకంటే భయంకరమైన మచ్చలుండడం చూశాను. నాకు యేదో నిశ్చయంగాని అనుమానం కలిగింది. రోగాలుంటాయని వినడమేగాని వాటి స్వరూపం నాకేం తెలుసు! మర్యాదస్తులు అనుభవించేవి

గాని, తెలుసుకుని జాగ్రత్త పడే విషయాలు కావు: నేనేం పాపం చేశాను? ధర్మశాస్త్రాలు చెప్పినట్లు భర్తకి దేహం వప్పచెప్పి సంపాయించుకున్న రోగం. నాకు తలంటిపోస్తో మా దాసీది నా వొళ్లు చూసి రోగం గుర్తుపట్టింది. దానిదగ్గిర్నించి తెలుసుకున్నా ఆ రోగం సంగతి ఒకరినించి ఒకరికి వొస్తుందని. దాసీదాన్ని యెవరికీ చెప్పవద్దని కట్టుదిట్టం చేశారు. నాన్న కిష్టయ్యతో చెప్పినట్లున్నారు, అతను ఏవో మందులిచ్చాడు: కొంచెం నయమయింది అప్పటికి.

రోగంసంగతి తెలిసినప్పణ్ణించి కిష్టయ్యమీద నాకు రోత కలిగింది. దగ్గిరికి రానిచ్చేదాన్ని కాదు. అతని సామీప్యమే భరించశక్యం కాకుండా వుండేది: నా సంగతి చూసి, అతనూ నన్ను ప్రేమతో చూడ్డం మానుకున్నాడు. రాత్రులు అత నెక్కడెక్కడో వుండిపొయ్యేవాడు. ఒకరోజు సీతా, అతనూ ఒకగదిలో ఉండగా అమ్మ చూసింది. సీత తనకేం తెలీదని యేడ్చింది. కాని నాకు అనుమానంగానే ఉంది. నాన్న కిష్టయ్యతో కఠినంగా మాట్లాడి, యింటోంచి పొమ్మన్నట్టుగా తిట్టారు. నన్నుకూడా వెంటబెట్టుకుపోయి తిప్పలుపెడతాడనికాని, లేకపోతే యెప్పుడో అతన్ని తరిమేశేవారు. అదీగాక కిష్టయ్య అసలు డాక్టరు కాదనిన్నీ, అన్నీ దొంగవేషాలనిన్నీ తెలిసి, వూళ్ళో అతన్ని 'ప్రాసిక్యూషన్' చెయ్యాలని చూస్తోవుంటే, నాన్న వాళ్ళందర్నీ బతిమాలుకుని మాన్పించారు.

ఇంతలో నాకు గర్భిణీ తటస్థమయింది. నా వేవిళ్ళ లోనే వెంకట్రావు వొచ్చి సీతనిమ్మని అడిగి పెళ్ళిచేసు కున్నాడు.

ఒకరోజు తెల్లారకట్ట నేను దొడ్లోంచి వొస్తోవుంటే వెంకట్రావు గుమ్మంలో నుంచుని వున్నాడు. అప్పటివరకు మేము మళ్ళీ మాట్లాడుకోలేదు. నావంక అతను నిదానంగా చూసి—

"ఎందుకనుకున్నావు. నేను సీతను పెళ్ళిచేసుకుంది. చెంపలూ, కళ్ళూ, నీకుమల్లేవుంటుంది. అందుకని?" అన్నాడు.

"ఇంకా నామీద యీదయ యెందుకు?"

"నువ్వు చేసినమోసం మరచిపోగలిగాను. నిన్నుమరచి పోలేక పోయాను."

ఆ లేతకాంతిలో జుట్టురేగి, కళ్లు నలిగి, మనుషుల్లో విశ్వాసం పోయినందుకు, రాత్రంతా దుఃఖించినవాడిమల్లే కనబడుతున్న అతనిమీద చాలా జాలికలిగింది. ఎట్లాగో అతన్ని వోదార్చా లనిపించింది.

"వెంకట్రావ్! నువ్వు నమ్మవుగాని, అయినా చెపు తున్నాను. ఆయన అబద్ధాలు చెప్పి నిన్నూ, నాన్ననీ మోసంచేశాడు."

"మేము చూసింపో?"

"అతనియెదట నాదేహం నా స్వాధీనంలో వుండేది కాదు. ఆ భయంకర స్వప్నంలోంచి బైటపడాలనే నీ సహాయం అడిగాను. అది యిట్లా పరిణమించింది."

అతనూ, సీతా ఆ మధ్యాహ్నమే వూరికి ప్రయాణ మైనారు.

తొమ్మిదినెలలూ సరిగానే గడిచాయి. ఆయాసం లేకుండా కన్నాను. కళ్లు తెరిచేటప్పటికి నాపక్కన, నా చిన్నబిడ్డ, నా క్రొత్తప్రాణం, యేడుపు వినబడుతోంది. హృదయంలోంచి ప్రేమ వెల్లివిరిసింది. ఒక్కసారి రొమ్ముకి అద్దుకోవాలని పక్కకు తిరిగిచూసి, కెవ్వన కేకేసి పరుపు మీద పడ్డాను. ముక్కూ, చెవీ, నోరూ కలుసుకుని పెద్ద గుంట ఆ పిల్లకి. రాక్షసిలాగుంది రూపం.

ఆ పిల్లని యెట్లా పెంచను? దానికి పాలియ్యటమెట్లా ముద్దులొలుకుతో వుండవలసిన ఆచిన్న పెదిమలులేనేలేవు. నా స్తనాన్ని అంటి ఝల్లుమనిపించవలసిన ఆ గులాబి లేత నోరు బదులు రంధ్రమేమిటి? దిక్కుమాలినదాన్ని నా కెందుకు పుట్టావు? ఇది పెద్దదైతే దాన్నేం చేసుకోను? ఏమని దాన్ని నలుగురికి చూపించుకోను నాబిడ్డఅని. నా తొలిచూలా? నా ముద్దులబిడ్డా? నాగుండెల్లో బరువెక్కింది. ఇంక నాకీలోకంలో సంతోషమేమిటి! పందొమ్మిదేళ్ళు లేవు. లోపల గంపెడు పాడురోగం. అల్లాంటి భర్త. ఇట్లాంటి పిల్ల; మనసు చెల్లెలిమొగుడుమీద. నూరేళ్లు బత కాలట! దేనికోసం? చావు కోరుకోడమంటే యేమిటో, లోకం మాయా, సంసారం దుఃఖసాగరమని యెందు కన్నారో, అప్పుడర్థమయింది. ఎవరో చచ్చిపోయినట్లు అందరూ నన్ను ఓదార్చారు. నాబిడ్డనీ, అదీ నేనూ పూర్వజన్మలో చేసుకున్న పాపాన్ని, తిట్టి అది, రాక్షసో,

దయ్యమో, అయినట్లు మాట్లాడారు. ఆ చూడవచ్చిన వాళ్ళందరినీ కొట్టి రక్కాలనిపించేది నాకు.

ఒకరోజురాత్రి నాబిడ్డ మరణవేదన పడి, తెల్లారకట్ట నా వొళ్ళోనే ప్రాణం విడిచింది. నాకు సంతోషించాలో దుఃఖించాలో తెలీలేదు. ఆనాటినుంచి ఆపిల్ల నాకలలో రావటం మొదలెట్టింది. నాయెదుట నుంచుని, ఎర్రని నెత్తురుకారే ఆ రంధ్రంకేసి వేలుపెట్టి చూపించి హా అని అరిచేది. నేను కెవ్వున కేకేసి లేచేదాన్ని.

ఇంకో ఆర్నెల్లు గడిచాయి, కిష్టయ్యాచర్మం తినేస్తోంది. డాక్టర్ని పిలవనీడు. తనే యేవో మందులు తాగేవాడు. నేను అమ్మదగ్గిరే పడుకునేదాన్ని. ఆయన్ని తాకడంకూడా రోత అనిపిస్తోంది. చివరికి బలవంతంమీద పక్కబస్తీనించి డాక్టర్ని తీసుకొచ్చి మందిప్పించారు. కాని నన్నుమాత్రం డాక్టరికి చూపే ప్రశంసేరాలేదు.

సీతా, వెంకట్రావు వొచ్చారు. చెల్లి గర్భిణి. వెంకట్రావుని చూసిన మొదటిరోజే, యిన్ని నెల్లనించి అతన్నే ప్రేమిస్తున్నాననీ, అతనికోసమే అన్నాళ్ళూ కాచుకుని వున్నాననీ, దుఃఖ భాజమైన నా జీవనానికి సౌందర్యరేఖ, పరమావధి, అతనేననీ నాకు రూఢికలిగింది. అతని ప్రేమ నా పాదాలవద్ద పావురంవలె రాలేట్టు చెయ్యాలి. నన్ను చూచి నిలవలేక, అతనే కోరి, దుర్భరమైనతపన పొందాలి. నా సౌందర్యమే నా ఆయుధం. నాజుట్టులో అతని మనసు చిక్కుకునేట్టు, మొహంమీద వొంపుగా బరువుగాపడేటట్టు ముడివేశాను. అందమైన నా వక్షపు వుబుకును, అచ్ఛాదిత

మైన నాసౌందర్యాన్ని సూచించేటట్టు, నాజాకెట్టు మెడలు బాగాకిందికి కత్తిరించాను. చిరునవ్వులు,తళతళ చూపులూ నామొహాన తాండవమాడాయి.అందరూ వున్నా,నాకళ్ళూ మాటలూ అతనికోసమే వెతికేవి. యథావిధిగా యేర్పడ్డ భర్తని అడ్డంపెట్టుకొని యెట్లాంటి నాటకమన్నా ఆడడం చాలా సులభం. వెంకట్రావు వొక్కడూ వున్నప్పుడు యేమీ విషయం లేకుండానే యేమిటో మాట్లాడేదాన్ని. అవన్నీ సహజంగానే ప్రేమ నాకు నేర్పింది. మా చిన్నతనపు ఆటలూ, బుజాలమీద చేతులు వేసుకుని ఒకళ్ళ మాటల్లో ఒకళ్ళం ఆనందించుకున్న నిమిషాలూ, యిద్దరం భార్యాభర్తలమవుతామని సిగ్గుపడడం, యివన్నీ అతనితో మాట్లాడేదాన్ని. నామాటలకంటె, కళ్ళు ఎక్కువభావాలు వెలిబుచ్చేవి. సీతకి అన్యాయం ఆపని అనిపించింది. కాని సీత కిష్టయ్యతో ఓ గదిలో వుండడం చూడలేదా నేను! అసలు వెంకట్రావు నావాడు; ఎవర్ని పెళ్ళిచేసుకున్నా నావాడే!

"మనకే పెళ్ళైతే యిప్పుడేం చేస్తోవుండేవాళ్ళం" అన్నాను ఒకరోజు.

"నువ్వు యింకోడికోసం, నేను యింకోకత్తెకోసం వెతుక్కుంటూ వుండేవాళ్ళం" అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

తలవంచుకున్నాను.

ఎందుకో వెంకట్రావు ఆలస్యం చేస్తున్నాడు. అతను 'రెస్పాన్సు' యివ్వనికొద్దీ నాకు జయాభిలష యెక్కువయింది: ఒకరోజు రాత్రి అతన్ని తోసుకు వెళ్ళేటట్టు యెదురుగా

పోయి నా బ్రోచికి గుచ్చుకున్న బొడ్డుమల్లె అతనికి చిరు నవ్వుతో యిచ్చాను. దానివంక నిదానంగా చూస్తో, "తర వాత నన్నేమనీ ప్రయోజనంలేదు" అన్నాడు.

ఏంచేస్తేమాత్రం నాకేంభయం అన్నట్టుగా నుంచు న్నాను అతనికెదురుగా. అతనిచేతులు నావేపు జాపబోయి నాడు. నాకాళ్లు ఝల్లుమని వొణికాయి. నా దేహమంతా అతనివేపు కదిలింది. కాని మళ్ళీ ఎవరో వాటిని వెనకనించి లాగినట్లు చేతుల్ని తనే కిందికి అణుచుకుని వెళ్ళిపోతున్నాడు. నాకు అమితమైన నిరాశ కలిగింది. మొన్నాళ్ళింకా? హేళ నగా నవ్వాను. వెనక్కి తిరిగివొచ్చి నాచేతులు గట్టిగా పట్టుకుని—

"నా సంకోచాన్ని చూశా నవ్వుతున్నావు! నాబలం సంగతి నీకేం తెలుసు!" అని వొదిలి వెళ్ళిపోయాడు.

మర్నాడు సంజలో మాయిళ్ళకి మధ్యసందులో అప్రయత్నంగా కలుసుకున్నాము;

"రేపు మధ్యాన్నం నాగదిలోకిరా!" అన్నాడు బొంగురుపోయిన గొంతుకతో.

"వొద్దు"

"వొద్దూ! వొద్దేమిటి నీమొహం!"

"నిజంగా వొద్దు"

నన్ను కావిలించుకున్ని "నాతో తమాషా నీకు?" అన్నాడు.

"తమాషాకాదు. నిజమే. నిన్ను నావాణ్ణి చేసు కున్నాను చాలు. చూడు-" అని అతన్ని ముద్దుపెట్టుకుని-

"యింతే నాకు కావలసింది. యిట్లా రోజుకోసారిరా చాలు. ఇందుకే నేనుచేసిన ప్రయత్నాలన్నీ. యీ మోహాన్ని చూసుకొని యిట్లా పట్టుకుని నాదనుకుని యిట్లా........ యింతే" నిజంగానే అనిపించిది అట్లా.

"యెంతసులభంగా అన్నావు ఆ మాట? ఆ ముద్దు మాధుర్యం ఆ పెదిమలదగ్గిర ఆగుతుందా! ఆపాగమస్తకం వుడికించి చీల్చివెయ్యదూ?.........అంతా నీయిష్టమేనా? వస్తానంది నిన్నికళ్ణుంచి కదలనీను,ఆమాటలు కట్టిపెట్టు"

"నామాట వినవూ?...............వొద్దు"

"యెందుకో చెప్పు."

"కారణముంది. నీకోసమే. నన్నడక్కు."

"అయితే నేను నీకు కనబడను, యిట్లా తృప్తిపడడం నా చేతకాదు."

అతను కనబడకపోతే ఆశూన్యంలో బతకడ మేలాగు?

"సరే వొస్తాను. కాని నా యిష్టంలేనిది..............."

"....సరేలే. రా."

మర్నాడు మధ్యాహ్నం మెల్లిగా వెంకట్రావు గది దగ్గిరికి వెళ్ళి వొణుకుతున్న వేళ్ళతో తలుపు తోశాను, లోపలికివెళ్ళి, తలుపు గడియవేసి కిటికీమూసి చిరునవ్వుతో

"వొచ్చాను మరి" అన్నాను అతనికెదురుగానుంచుని.

కిటికీసందుల్లోంచి నా జుట్టుమీద, నడుంమీదా యెండచుక్కలు పడుతున్నాయి. నా బుజాలమీద చేతులేసి

దూరంగాతోసి, నావొంక వూరికే కిందినించి పైకి చూస్తో నుంచున్నాడు అతను.

"యేమిటి చూస్తున్నావు?"

"నీ అందం!"

"బావున్నానా?"

దగ్గిరికి లాక్కుని గట్టిగా అదుముకున్నాడు. నాకు వూపిరాడక "అమ్మా!" అన్నాను. జుట్టు వూడిపోయింది. అతని చేతుల్లో వూగిపోయినాను. అతి కాపీనంతో నా వొళ్ళంతా తాకాడు. చీరవూడి నా కాళ్ళచుట్టూ పడ్డది. తింటే అయిపోతుందేమోనని, అట్లానే చేతులో పండుపెట్టుకుని దానివంక చూస్తూ ఆనందించే కుర్రవాడివలె యెడంగా నుంచుని, నా దేహాపురంగూ, నడుములూ, వొంపుసొంపుల నవనవా చూస్తూ.

"ఎంత బావున్నావు చెల్లీ! ఇన్నాళ్ళూ నిన్ను ఒక రోజు మరిచిపోలేదు. ఇట్లా నీ చేతుల్లో పడుకున్నట్లు యెన్ని రాత్రులు ధ్యానించుకున్నాను. ఈ కిటికీ అందమంతా. యిక్కడ, యీవొంపు చూడు. ఇక్కడ యిదంతా ఇది వరకే చూశా, కలల్లో. యెంత జీవితం వృథా అయింది! యిట్లారా! దగ్గిరికి యింకా........"

ప్రతిరక్తబిందువూ, నన్ను అతనిదగ్గిరికి లాగేసింది. వెయ్యినోళ్ళతో నా శరీరం అతను కావాలంది. తల తిరిగింది, చెవుల్లో హోరుమని శబ్దం వినబడ్డది. నన్ను, నాశరీరాన్ని, ఆత్మని లాగేశాడు. అంతా చీకటి. అతని చేతులు నాచుట్టూ కలిసిపోయినాయి. కడ్డీవలె అతనినరాలు బిగుసు

కథా నిలయం

కున్నాయి. అతని కళ్ళల్లో భయంకరమైన ఆవేశం వెలుగుతోంది. అతని వేడి నిశ్వాసం నా చెంపమీద కాలుతోంది. నేను అన్నీమరచి, తీవ్రమైన ఆనందంలో శరీరాన్ని అతని కందిచ్చాను........ఆ కళ్ళముందు చీకట్లో యెవరు అట్లా నుంచున్నారు? ఎర్రని రంధ్రంమీద వేలుపెట్టిచూపుతో.... కెవ్వున అరిచి, లేవబోయినాను. భయంతో వెంకట్రావు నన్ను వొదిలివేశాడు.

*   *   *

అద్దంముందు చీరచుట్టుకుని నుంచుని జుట్టుసర్దుకొంటో అతనివేపు చూశాను. కదలకండా, తల దిండులో దూర్చుకొని వున్నాడు. విచారమా, బాధా, కోపమా?

తరవాత మళ్ళీ వెంకట్రావు దగ్గిరికి వెళ్ళడమంటే భయమేసింది. ఎప్పుడు శక్తిలేక లోబడతానో! అతన్ని నేను తప్పించుకు తిరగవలసినగతి పట్టింది. అతను ఎప్పుడూ నావెంట తిరిగేవాడు. అతన్ని నావేపు లాగి, మొహాన్ని రేపి యిప్పుడు కారణం చెప్పకుండా అతను నన్ను వాంఛించిన కొద్దీ, దూరమవుతోవుంటే అతని కెల్లావుందో! నా సంగతేమనుకున్నాడో! మళ్ళీ తనని కలుసుకోమని ప్రాణం తీసేశాడు. అందరూ అనుమానపడుతున్నారని చెప్పి, కొన్నాళ్లు తప్పించుకున్నాను. కాని యెంత మనసు బిగబట్టుకున్నా, ఒక్కొక్క రాత్రి వెంకట్రావు కావాలనిపించి పిచ్చెక్కేది. అతని తలని అదుముకోవాలని, అతని చేతుల్లో కళ్ళు

మూసుకోవాలని నా శరీరమంతా, నరనరమూ లాక్కు-పోయి బాధపడేదాన్ని. తెల్లవార్లూ నిద్రపట్టేదికాదు. రాత్రులు అతని గదిలో సీతకూడా వుండేదిగాని, లేకపోతే యెన్నిసార్లో వాళ్ళు తెలీక సాహసించి వెళ్ళేదాన్నే.

త్రావెలర్సుబంగళాలో యేర్పాటుచేశాను, రమ్మని చాలాసార్లు అడిగినాడు. కొన్నిరోజులు మళ్ళీ తప్పించుకుని తోసేసుకుని తిరిగాను. కాని చివరికి ఒకరోజు నాముందు కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు. ఆ మొహంలో బాధ వర్ణించలేను. నేను యెంత కష్టానన్నా వోర్చుకోగలిగాను. కాని అతని కళ్ళల్లో బాధనిచూసి తాళలేకపోయినాను. సాయింత్రం వొస్తానన్నాను. ఒకసారి వెడదామని నిశ్చయించుకోడం తోటే, అంత నిగ్రహశక్తీ పట్టూడిపోయింది. వెంకట్రావు కోసం నిమిషాలుకూడా ఆగలేని తీవ్రతృష్ణ పట్టుకుంది. యెప్పుడు అతన్నంతా నాచేతుల్లో పట్టుకుంటావా అని ఆత్రుతగావుంది. ప్రతిఅడుక్కీ కాళ్ళు వొణికాయి. ప్రతి అడుగూ ఆటంకలాగే తోచింది. యెంతో దూరంలాగు కనపడ్డది. పూరివెలుపల కాలవవొడ్డున, బంగాళాలో మంచంమీద పడుకుని వున్నాడు. అతనిపక్కన కూచుని మీదనించి చెయ్యేసి, రొమ్మ్మీదనించి మొహం దగ్గిరికి వొంగాను. కిటికీలోంచి బృహస్పతీ అర్ధచంద్రుడూ మమ్మల్ని చూస్తున్నారు. చల్లనిగాని అతని జుట్టునీ, పల్చని చొక్కానీ, కదిలిస్తోంది.

"మాట్లాడవేం?" అన్నాను.

"యేం లేదు?"

"కోపం కదూ?"

"కోపమెందుకు? యిన్నాళ్ళకన్నా దయదలిచి వొచ్చావని సంతోషించక!"

"అదుగో కోపం! యిన్నాళ్ళు రాలేదనేనా? నాకు రాకండా వుండాలని వుందనేకదూ నీ వుద్దేశ్యం?"

"కాక!"

"నామాట నమ్మ. అంతమాత్రం విశ్వాస ముండాలి."

"కారణం చెప్పరాదూ?"

"నన్నడగొద్దు. కాని కారణం లేకపోలేదు."

"పోదూ! యీ మాటలకేం? నాకు చెప్పకూడని కారణముందా! నీకే రావాలని యిష్టముంటే, నేనే కావలిస్తే, యిన్నాళ్ళు దూరంగా వుండగలవా?"

ఎంతైనా మొగాళ్ళు వాళ్ళ వూహల ప్రకారమే అనుభవం ప్రకారమే ఆలోచించుకుంటారు. స్త్రీలసంగతి కూడా. మాసంగతి, మా "ఇన్‌స్టింక్ట్సు" వేరని వాళ్ళకి యేమాత్రమూ తెలీదు. కోపమాపుకోలేక మళ్ళీ అన్నాడు. "నన్నెట్లా యేడిపిస్తున్నావని! మళ్ళీ నాకెందుకు కనబడ్డావు? నన్నెందుకిట్లా స్వాధీనం చేసుకున్నావు? మళ్ళీ నాకెందుకు లోబడవు?......ఛీ, ఛీ; పో, వెళ్ళిపో!"

నా హృదయంలో శూలం నాటినట్లయింది. చెప్పనా? అమ్మో, యెట్లా వస్తాయి ఆమాటలు! ఘోరం, మళ్ళీ నా మొహం చూస్తాడా? అతని కళ్ళల్లో అసహ్యాన్ని చూడగలనా? యెట్లా నమ్మించడం?

"వెంకట్రావ్! నువ్వు నన్నిట్లా తృణీకరించటం నేను వొప్పుకోను. నాకు యెట్లాగో మళ్ళీ దొరికావు. నిన్ను వదలను. నువ్వులేనిది నేను బతకలేను. నీమీద ప్రేమ లేకపోతే యిట్లా నీదగ్గిరికి వస్తానా! అంత ప్రయత్నం చేసి నిన్ను నావాణ్ణి చేసుకుంటానా? నాకళ్ళల్లో చూడు, ప్రేమ కనపట్టంలేదూ? యిట్లారా, చెయ్యి యిట్లాతే, నీకే తెలుస్తుంది."

కూచున్న వెంకట్రావుని, కావిలించుకుని మంచం మీద పడుకోపెట్టాను. అతనిపైన ఆనుకుని, అతన్నంతా నాతో, నా జట్టుతో, నా మొహంతో, నా వూపిరితో ఆవరించుకుని నలిపేశాను. నా శరీరమంతా నలిగిపోయింది. నా వూపిరి ఆగిపోయింది. నా రక్తం అతని రక్తంలో కలిసి దూకుతో ప్రవహిస్తోంది. మండుతున్న నా పెదవులు, చలించే నా మెత్తని చేతులు. అతన్ని వెతికే నా నున్నని వక్షము, అతని అనుమానాన్ని కరిగించేశాయి. అలిసి సగం మూతపడ్డ అతని కళ్ళల్లోకి, బృహస్పతికాంతిలో చూస్తో—

"యింకా నమ్మకంలేదూ?" అని అడిగాను.

"ఎంత మాధుర్యం యివ్వగలవు నువ్వు? యిప్పుడే యింత స్వర్గాన్ని అనుభవిస్తున్నానే.... ...."

తక్కింది నా నోటితో మూసేశాను.

"నీ వొక్కడికోసమే ప్రేమచూపే కొత్తవిధం యేదన్నా తెలిస్తే బావుండును, నీకు నమ్మకం పుట్టించడానికి" అన్నాను ఆయాసంతో.

నా చేతుల్ని వొదిలించుకుని, మోచేతిమీద అను కుని నావంక చూశాడు. నల్లని నా జుట్టంతా దిండుమీద పరుచుకుని, మధ్య నా చిన్ననోరూ, వెన్నెల చంపలూ, పెద్దకళ్ళూ అతనికి కనబడివుండాలి. కళ్లు మూసుకుని చిరు నవ్వు నవ్వాను. నేను రేగగొట్టిన అతని మోహం ప్రళయ మారుతంమల్లె నామీద విరుచుకొనిపడ్డది. రెక్కలపురుగు వలె కొట్టుకుపోయినాను. అలలమీద నురుగువలె ఊగి పోయినాను.

"వొద్దు, వొద్దు, వెంకట్రావ్ నామాట విను."

"మాట్లాడకు. కదలకు."

"నమస్కారం చేస్తా.........నాకు అసహ్యాం" అని అబద్ధం చెప్పాను.

కదలకుండా నా చేతులు పట్టుకుని—

"ఎన్నాళ్ళు యీ అబద్ధాలు! నీ పెదిమలు దొంగ వైతే నీకళ్ళు నిజం మాట్లాట్టం లేదనుకున్నావా?........"

* * *

అలిసి అతని మెదురురొమ్ముమీద నిద్రపోయినాను.

ఇంటికి వెళ్ళేప్పటికి రాత్రి పదకొండయింది. కిష్టయ్య మేలుకునివున్నాడు. నా మెర్రని పెదిమా, మెరిసే కళ్లూ, రేగిన జుట్టూ, వొణికే వొళ్ళూ చూశాడు.

"ఎక్కణ్ణించి?"

నాకు వెర్రిసాహసం పుట్టింది.

"నీకెందుకు?"

"నాకు తెలుసులే. వాడూ నువ్వూ యెక్కడో ...."
నావొళ్లు మండిపోతోంది. వీడిమూలానే నిర్భయంగా నా నాథుణ్ణి కలుసుకోడానికి వీల్లేదు. వీడే మమ్మల్నిద్దర్నీ ఆజన్మాంతమూ వేరుచేసింది, కష్టపెట్టింది, అబద్ధాలు చెప్పి నన్ను తన మచ్చలవొంటికి కట్టుకుంది.

"నీకేం?"

"నాకేం ? నేనిట్లా జబ్బుతో చస్తోవుంటే నువ్వు.... ముండా.... ముండా"

లేచివొచ్చి జుట్టుపట్టుకుని వీపుమీద గుద్దాడు. విదిలించుకుని దూరంగా వెళ్ళాను.

"నాదేహం పాడుచేశావు. నా బిడ్డని చూడ్డానికి వీలులేకుండాచేసి కనిపించావు. నా వెంకట్రావుకీ నాకూ అబద్ధాలు చెప్పి..."

కోపమాపుకోలేక పోయినాను. నా కాలినున్న స్లిప్పరు చేత్తోతీసి, వాణ్ణి యీ దవడమీదా, ఆ దవడ మీదా కొట్టాను. చెయ్యి రక్తమయింది.

తరవాత ప్రతిరోజూ వెంకట్రావుని కలుసుకున్నాను. యింటో అందరికీ తెలుసుననుకుంటా. కాని నేనేమీ ఆలోచించ తలుచుకోలేదు. ఆ స్వర్గానుభవం నాల్గునాళ్ళు మాత్రమేనని తెలుసు—వెంకట్రావుకి తెలసిందాకా. ఆ సంగతి తలుచుకున్నప్పుడల్లా, నిరాశతో, భరించలేని కోపంతో కొట్టుకునేదాన్ని. ఎట్లానన్నా విధిని జయించాలని, నా వెంకట్రావుని నావాణ్ణిగానే వుంచుకోవాలని,

నాలోనేను పెనుగులాడేదాన్ని. వెంకటేశ్వర్లకు, నాజుట్టూ నగలు యిచ్చేస్తానని మొక్కుకున్నా, ఒకరోజుపొద్దున్న నేనులేచేటప్పటికి ఆ మచ్చలన్నీపోయి ఆరోగ్యంగావుంటే, పోనీ వెంకట్రావుకు ఆ ఆపద తప్పితే...క్రిష్ణాపత్రికలో మందుప్రకటనవుంటే, దానికోసం రహస్యంగా రాశాను. ఎందుకు నాకిట్టాంటి ఖర్మం పట్టాలి ? ధర్మసందేహాలతో నా జీవితానికి మిగిలిన యీ వొక్క పండగా పాడుచేసుకుంటానా? ఎవరేమనుకుంటారో అనే భయంతో! అవన్నీ అదృష్టవంతుల ఆలోచనలు, మర్యాదస్తుల చరిత్రలు. నిర్భాగ్యురాలిని, నన్నుగురించి ఎవరేం అనుకుంటే నాకేం లెఖ్ఖ!

* * *

ఆ పదిరోలు నేనూ వెంకట్రావూ యెంత ఆనందం అనుభవించామని!రోజల్లా సాయంత్రంకోసమే బతికేదాన్ని. తినడం, వూపిరిపీలవడం, నిద్రా - అన్నీ అందుకోసమే సూర్యుడు కిందికి వాలుతోవుంటే చేతులుజాచి ముద్దుపెట్టుకోవాలనిపించేది. ఏవిధంగానన్నా ఆయనకి నాకృతజ్ఞత తెలియచెయ్యాలనిపించేది.

* * *

ఒకరోజురాత్రి బంగాళాలో అద్దంముందు నుంచుని వున్నాను. పెద్దచంద్రుడు యెదురుగా వెలుగుతున్నాడు. వెంకట్రావు పక్కమీద పడుకోని చూస్తున్నాడు. నాచీరా బెల్టూ పక్కకింద కుప్పగా పడివున్నాయి.

"నువ్వు నన్నిట్లా చూసినప్పణ్ణించి నా వొంటిమీద నాకు ప్రేమ ఎక్కువవుతోంది. ఇప్పుడు యెంతభద్రంగా శుభ్రంగావుంచుతున్నాననుకున్నావు! ఇదినీదికదూ? ఆసంగతి తలుచుకున్నప్పుడల్లా...."

వెంకట్రావు మంచంమీదనుంచి చప్పునలేచివొచ్చి రొమ్ముకింద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"ఈ పదిరోజులూ అక్కడ యెన్నివేలసార్లు ముద్దు పెట్టుకున్నావు? చాలునని పించడమూ, తృప్తీ, యేమీ లేవాయేమిటి?"

"అబ్బా, నాబాధ నీకు తెలుస్తుందా?"

"బాధే!"

"నిజంగా ఆలోచిస్తే, బాధే! పుత్కృష్టమైన, దివ్యమైన, వాగ్మానసాతీతమైన, తీవ్రమైన, నరకబాధ!

"ప్రతినరాన్నీ చీలికలుగా చీల్చేబాధ. అక్కడ ఆ యెత్తైన వొంపుని చూసినప్పుడల్లా, యేమిటో చెయ్యాలని ఆ అందమంతా నాలోకి రావాలని, దాన్నంతా అక్కడ నించి తీసివేయాలని యేమిటేమిటో తెలీని, చెప్పలేని భరింపలేని బాధ కలుగుతుంది. కళ్లు మైకం కమ్ముతాయి. నాలిక యెండిపోతుంది, చేతినరాలు బిగుసుకుపోతాయి. యేంచెయ్యను! నా అశక్తత నాకర్థమవుతుంది, సృష్టి ఔన్నత్యం గోచరిస్తుంది."

* * *

తరవాత మూడురోజులకి సీత గుడ్డిపిల్లని కన్నది.

దేనికై భయపడుతున్నానో, యేరోజున ప్రళయమని ఎదురుచూస్తున్నానో, ఆరోజు తటస్థమయింది. ఆరాత్రి వెంకట్రావు చీకట్లోనుంచుని బైట తిరుగుతున్నాడు. నా గుండెలు భేరీలమల్లే కొట్టుకున్నాయి. మాట్లాడకండా ఎదురుగా నుంచున్నాను.

"ఏంచేశావునన్ను ? ఏంచేశావు ! అయ్యో, చెల్లీ, ఏం గతిపట్టింది నీకు, ఎన్నాళ్ళమట్టి దాచావు యీ కాలకూట విషాన్ని నీ వొంట్లో ? అయ్యో! దౌర్భాగ్యురాలా, ఎంత అశనిపాతాన్ని భరించావు యీ సుందరరూపంలో! ఇంక ఎట్లా బతకను ? దేనికోసం ? ఈ మలినమైన వొంటితో, ఈ ఘోరవిషం రక్తంలో - ఎట్లా బతకను ? ఎవరికోసం ? యింక యేం చెయ్యను ? యేమిగాను ? యెక్కడ దిక్కు ? యెందుకు చెప్పలేదు నాతో ముందే ?"

"నాకేం తెలుసు వెంకట్రావ్ ? చెపితే నన్నసహ్యించుకుంటా వనుకున్నాను"

"అయ్యో, యింత తెలీనిదానవా ? ముందు ఒక్క మాటా, ఒకసాజ్ఞ, ఒక్కచీటి—నీకూ నాకూ అందరికీ యీ ఆప తప్పేది."

"వెంకట్రావ్, నీ మాటలు నా కింకా అర్థం కావటంలేదు. బతకటానికి యేం లేదంటావేం ? నన్ను వొదిలేస్తే వొదిలేశావు. సీత నేంచేస్తావు ? గుడ్డిపిల్ల ఆ...."

"వుండు వుండు, అది గుడ్డిపిల్లగా యెందుకు పుట్టింది ? .... అవును .... అవును .... యిదే కారణం, ముందే తోచలేదు నాకు. వుత్త అనుమానమనుకున్నా. తెలిసింది"

బిగ్గరగా అరుస్తున్నాడు, పిచ్చెక్కినట్లు—

"ఇదే కారణం, ఛీ, ఛీ, అబ్బా ! వోర్చుకోలేను. వోర్చుకోలేను."

దగ్గిరికి వెళ్ళి చెయ్యేశాను.

"నువ్వెవ్వరు ? నే నెవ్వరు ? అ బిడ్డెవరు ? వెళ్లు"

"యేం చేస్తావు ?"

"యేదో వొకటి"

వెళ్ళిపోతున్నాడు.

"వెంకట్రావ్, నేనూ బతకను. తెలీకచేశాను. నాదే తప్పు. యిట్లారా. ఒక్కమాట. అన్నీ మరచిపోయినావా?"

వెళ్ళిపోయినాడు. వెనక పరిగెత్తాను. కాలవ అడ్డంగా వొచ్చింది, విరోధిలాగు. ఆగాను. నల్లని నీళ్ళు చచ్చిన బంధువుల్ని చూడ్డానికి వెడుతున్నట్లు యేడుస్తో పరుగెత్తుతున్నాయి.

ఆశలన్నీ మండిపోయినాయి. కట్లైనె నిలిచాను, మోడునై మూలపడ్డాను. యిల్లు పట్టలేదు. లోకం పట్టలేదు. తల్లిదండ్రులు పట్టలేదు, మంచంమీద చచ్చినట్లు పడుకున్నాను. వెంకట్రావు వొచ్చి, నన్ను మళ్లీ పిలిచినట్లు కలలు వొచ్చేవి. అతను పిలిచినట్లే, తాకినట్లే అయ్యేది నా దేహం.

మూడో రోజున సీత పిల్లకి జబ్బుగావుందని యేడుస్తున్నారు. మెల్లిగా లేచి సీత గదిలోకి వెళ్ళాను. ఆపిల్ల మొహం చూసేప్పటికే నాకరమయింది. వొచ్చి పక్కమీద పడ్డాను. యింకో నెలలో నాకు గర్భం కలిగినట్లు తెలిసింది. నా వెంకట్రావు శిశువు. దైవమా నన్ను వెక్కిరించి, కోసి, చీల్చి, పురుగులకి పెట్టదలుచుకున్నావా? ఏం పాపం చేశాను? మళ్లీ ఆ నోరు, ఆముక్క....వొద్దువొద్దు. నా వెంకట్రావు ముద్దులబిడ్డని, మోహపు బిడ్డని, అట్లా చూడగలనా? చస్తాగాని యీబిడ్డని లోకంలోకి రానిస్తానా? అందుకని యీపని చేశా. ఒకమ్మ సహాయం చేసింది. కిష్టయ్య కనిపెట్టి పోలీసువాళ్ళకి రిపోర్టుచేశాడు.

నన్ను శిక్షిస్తారుట. యేం పాపం చెయ్యకుండా నేననుభవించిన నిష్కారణమైన శిక్షల్లో యిదెన్నోవంతు! నేను చేసిన పాపమేమిటి? కనికరించి ఆబిడ్డ పుట్టకుండా ఆపినందుకు శిక్షిస్తారా ? గుడ్డిదానిగానో, పిచ్చిదానిగానో కని లోకంమీద పారేస్తే, లోకం దాన్ని వెక్కిరించి యేడిపించి నలకొట్టేస్తే, అది శుద్ధధర్మమా ! యీరోగాలన్నీ వాళ్ళ స్వంతసొమ్మైనట్లు, యెవరికీ, వీటిసంగతి తెలీకుండా దాచివుంచుకునే ధర్మాత్ములకి లేదూ ? శిక్ష !